

LÁMPÁS

Tatabánya és Környéke Evangélikusságának Lapja
IV. évfolyam 2. szám 2005. pünkösöd után szabadon

Egyszemélyes pünkösöd avagy a „szerecsen főkomornyik” megtérésének tanulsága

(Csel 8,26-40)

Az első keresztyén pünkösöd, az Isten Szentlelkének kiáradása a legnagyobb nyilvánosság előtt történt. Jeruzsálem szűk utcáin tolongott az ország minden zugából s a római birodalom más részéből érkezett zarándokok tömege. Mint vihar zúgása, hallatszott a Lélek áradása, de sokan látták a lángnyelveket is a tanítványok feje felett. Péter apostol igehirdetését több ezren hallották és érthették, s bár sokaknak lesújtó véleménye volt az apostolokról, mintegy háromezren megkeresztelkedtek.

Az első keresztyén gyülekezet megszületése „világraszóló” esemény. A Szentlélek Úristen nyilvános csodája.

Meg vagyok győződve, hogy a szerecsen főkomornyik – illetve ahogyan mai bibliafordításunk nevezi: az etióp kincstárnok – története is pünkösdi történet. Igen, pünkösöd ez a javából, bár csendes, „egyszemélyes” pünkösöd.

Ez a magasrangú ember egy távoli ország, Etiópia vagy Nubia anyakirálynőjének pénzügyi szakembere, ma így mondanánk: pénzügyminisztere. Érdeklí őt az egyistenhívó, magas erkölcsiséget hirdető zsidó vallás, Jeruzsálemben imádják Izráel Istenét, s a hazafelé vezető úton is szent iratokat ol-

vas... S amikor hangos olvasása közben értelmezési gondja van, akkor érkezik hozzá Fülöp apostol.

Fülöpöt a Szentlélek indította a Gázába vezető útra. Istennel belső, imádságos kapcsolatban élő emberek ma is így élik át a Lélek vezetését. Évek óta nem gondoltunk valakire, és hirtelen eszünkbe ötlik neve és arca. Mi van vele? „Tudd meg! Hívd fel! Írj neki levelet!” – hiszem, hogy ezeket a rövid felszólítá-

sokat maga a Lélek fogalmazza meg. Valakihez igyekszünk, de forgalomelterelés miatt kerülni kényszerülünk. Mire körülnézünk, éppen annak a háza előtt vagyunk, akinek régesrég tartozunk köszönettel, magyarázattal, de inkább bocsánatkérés-sel...Nincsenek lángnyelvek, szélzúgás sem hallatszódik, mégsem vak véletlen az egész. Még a „behajtani tilos” táblát is felhasználhatja a Lélek arra, hogy fontosabb útra irányítson...

S amikor már ott ülünk a gondokkal és kérdésekkel küszködő emberünk mellett, hiszem, hogy az Isten Lelke segít megszólalnunk, bizonyosságot ten-

nünk. Ő teszi hitelessé szavainkat, különösen akkor, ha elsajátítjuk Fülöp apostol céltudatosságát. Fülöp a kérdéses íráshelyről „kiindulva hirdette neki Jézust” (8,35). Segítenünk kell vergődő társunk kérdéseinek pontos megfogalmazásában. Komolyan kell vennünk érveit, sőt bírálatát is! Ám beszélgetésünk végén el kell jutnunk Krisztus Jézusunk szeretetéhez és kegyelméhez.

Ezek után megint csak a Lélek csodája, a valódi „egyszemélyes” pünkösöd, amikor az általunk pásztortolt megvallja a kincstárnok szavaival: „Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia!” (8,37)

A felmérések azt mutatják, hogy manapság nem a tömegeket vonzó evangélizációkon, nem is zsúfolt templomokban, de csendes beszélgetések során jutnak hitre emberek. Lutherünk nem véletlenül tartotta a személyes beszélgetést – a szentségek és az igehirdetés mellett – kegyelmi eszköznek. Éljen vele a lutheri keresztyén-ség népe! A „történelmi felekezetekhez” tartozó egyháztagok is bekopogtathatnak templomtól elmaradt hívekhez vagy leülhetnek a „kispadra” akár ismeretlenek mellé is! Isten Lelke képes arra, hogy sok egyszemélyes pünkösödöt munkáljon.

Ki az, aki azt mondhatná: „én nem megyek Uram, küldj mást!”?

Zászkaliczky Pál

Mikor van pünkösöd?

A kérdésre igen egyszerű a válasz: a „pentekosztész”, vagyis "pünkösöd" szó azt jelenti, hogy húsvét utáni ötvenedik napon tartott ünnep. Ennek az ünnepnek a tárgya fokozatosan fejlődött ki: kezdetben mezei ünnep, aztán a szövetségekötés történelmi tényének emléknapja, végül a Lélek ajándékának ünnepévé vált. – Ez mind igaz, de kérdésem nem erre irányult!

Mikor van pünkösöd? – A kérdésre igen egyszerű a válasz: ebben az évben május 15-én ünnepeltük pünkösödöt. – Ez is igaz, de kérdésem nem erre irányult!

Mikor van pünkösöd? – Amikor a hívők mély szeretetkapcsolatba lépnek egymással és Jézus Krisztussal, amikor

meghallják a Lélek szavát, amikor engednek a Lélek késztetéseinek, amikor megtelnek felülről való erővel, és Isteni szeretettel, amikor egymást kiegészítve alkotják Krisztus testét, a Gyülekezetet!

szítve alkotják Krisztus testét, a Gyülekezetet!

Mikor van pünkösöd? – Pünkösöd most van, amikor ezt a néhány gondolatot olvasod! A kérdés tehát így szól: Jelen van Isten pünkösödjé életedben? Igenlő lehet a válasz, ha mély szeretetkapcsolatban vagy testvéreiddel és Jézus Krisztussal, ha hallod a Lélek szavát és engedsz a Lélek késztetéseinek, ha megtelsz felülről való erővel és Isteni szeretettel, ha építő tagja vagy a Krisztus testének, a Gyülekezetnek.

Mikor van pünkösöd? – Adja meg Isten mindannyiunknak, hogy pünkösöd ne majd legyen, hanem most, állandóan!

[a szerk.]

Luther ma is időszerű

„És megtelének mindnyájan Szentlélekkel.” (ApCsel 2,4)

Pünkösöd e szent örömnepén hálat adunk a mi szerelmes Istenünknek véghetetlen jótéteményéért, amelyet e földön azzal mutatott meg, hogy nekünk szegény embereknek, kinyilatkoztatta a magasságos égből drága szent ígését. Nem valami hitvány köznap beszédet, hanem különleges s Mózes törvényétől megkülönböztetett ígését. Mert ezen a napon kezdődött el Krisztus országa az apostolok révén s lett nyilvánvalóvá az evangéliumban

mind az egész világnak. Krisztus országa öröktől fogva megvolt ugyan az ő tulajdon személyében. Ma, pünkösöd-kor azonban a Szentlélek az apostolok által az egész világnak kinyilatkoztatta.

S e kinyilatkoztatást nagy bátorsággal, szent daccal és örömmel szegény halászok végezték. Ugyanazok az apostolok, akik előbb félelemből megtagadták, elhagyták Krisztust, mert telve voltak bátortalansággal és csüggedéssel.

Ma, pünkösöd ünnepén kezdődött el Krisztus boldogító, üdvösséges, áldott országa, amely örömmel, bátorsággal

és bizonyossággal teli. Ezért kérjük Luther énekével:

Jövel Szentlélek Úristen,
Töltsd be szíveinket bőven
Mennyei ajándékkal,
Szívbeli szent buzgósággal;
Melynek isteni ereje
Sok népet egy hitre vive,
Légy velünk is te népeddel
Hogy teljünk meg dicséretteddel.
Dicsőség légyen Istennek!

Id. Bánszky Pál

Jó irányba fúj a szél

Pénteken – 2005. március 18-án – a Tatabányai Önkormányzat néhány képviselője Lévai Ferenc alpolgármester vezetésével egyeztető beszélgetésre fogadta a Tatabányai Evangélikus Egyházközség képviselőit Bencze András esperes vezetésével.

Ezt a beszélgetést az egyházközség kezdeményezte, mert az önkormányzattól egyszer már megkapott sárberki ingatlan birtokba vétele meghiúsult, jöllehet a templom látványterve a város közreműködésével már elkészült. Az evangélikusok úgy ítélték meg,

hogy kár volna ezt a jól indult közös folyamatot lefékezni.

A tatabányai evangélikusság növekvő létszáma miatt, illetve meglévő ingatlanai rossz elhelyezkedése miatt tervezi új objektum létesítését. Ez nemcsak a gyülekezet tagjai, hanem a város egész lakossága számára nyújtana a szabadidő hasznos eltöltésére lehetőséget.

Az előremutató megbeszélésen a város képviselői támogatásukról biztosították az evangélikusokat, ígéretet tettek arra, hogy a város lakosságával megismertetik a templom és közösségi ház építésének szándékát. Az önkor-

mányzat képviselői elképzelhetőnek tartják azt, hogy az evangélikusok által leginkább megfelelőnek ítélt helyen, a Harmincévesek parkjának peremén valósuljon meg az építkezés, az evangélikusok pedig nyitottak arra, hogy más, hasonló lehetőségekkel rendelkező területről is gondolkodjanak.

A megbeszélésen résztvevők egyetértettek abban is, hogy a kijelölendő terület átadásának feltételeiről további egyeztetéseket folytassanak.

Közös reménységük, hogy a felépülő templom és közösségi ház a város ékessége lesz.

Zászkaliczky P.-Bencze A.

Politika és közélet

Karácsony küszöbén hazánkban terítkekre került az egyházak "közéleti szerepvállalása". A kormányfő szerint "az ember hite a legszentebb magánügy...", ezzel szemben "az egyházak a Jézushoz, a Megváltóhoz vezető út keresése helyett nagyon is földi dolgokkal foglalkoztak..." (MN, 2004. dec. 21. 3.1p.) Az ember meggyőződése, hite valóban szent, ám egyáltalán nem magánügy, hiszen a hitből fakadó gyakorlati döntések ezen a földön születnek, Jézushoz, a Megváltóhoz vezető út is a poros, sáros földön vezet, az ellentmondásokkal, vitákkal, sőt harcokkal megterhelt mindennapokban s nem "fenn a csillagok felett". Ezért magától értődő, hogy egy-egy hívő ember éppen úgy konfliktusba keveredhet a politika elvárásaival, mint ahogyan az egyházak tanítása is adott esetben mást tartalmaz, mint az ország parlamentjének vagy az éppen hangadó pártnak politikája.

Az természetes, hogy a politika befedi az egyes ember és a társadalom egész életét. A politika az állam kormányzásának tudománya, illetve az államügyek intézésének gyakorlata. Kis túlzással azt mondhatjuk: minden politika. S a politikai módon gondolkodó illetve a politikát hivatásának tekintő ember döntései is ebből fakadnak: minden politika. S ahány elágazása van az ember és a társadalom életének, annyi ága-boga a politikának is: igazság- és egészségpolitika, oktatás- és foglalkoztatásügyi politika, gazdaság- sőt egyházpolitika, stb. Min-

den politika. Ezt a tényt s az ebből fakadó gyakorlatot minden állampolgár, az egyházak tagjai, de maguk az egyházak is magától értődően elfogadják.

Ám a politikusoknak, sőt magának a politikának is tudomásul kell vennie az ezzel együtt meglévő tény: minden teológia. A teológia mint tudomány, az egyháznak az Istenről szóló tanítása, s ugyanakkor a teremtett emberről, az emberi életről szóló tanítás is. Nemcsak hit-tan, de erkölcs-tan is, mert Istennek szava van a földi élet egészére, az egyén és a társadalom életének minden területére. Isten törvényét is a mindennapokban kell betöltenünk, s Megváltónkat is ezen a földön követjük. S amikor hitünk-ből fakadóan döntést hozunk, azt nem politikai alapon, hanem a szeretet parancsa alapján hozzuk. Kevesebb lenne a konfliktus politikusok és egyházi emberek között, ha ezt a valóságot, az egyház Istentől kapott küldetésének – "minden teológia" – velejáróját a politikusok magától értődően elfogadják.

Édesapám evangélikus lelkész-ként az 1940-es évek elején egyházmegyei árvaházat alapított. Főten. 1944-ben, a sárgacsillagos időben az árvaház lakói közé befogadott egy, a budapesti gettóból kimentett zsidó kislányt. Ez egyfelől politikai tett volt, mégpedig életveszélyes politikai tett. Döntését azonban nem politikai alapon hozta; hanem hitéből, így viszonozta Jézus szeretetét, így követte Őt a szeretet útján.

1956. október 25-én, a parlamenti sortűz napján Fót egész lakossága forrongott, s őt szemelték ki a Forradalmi

Bizottság elnökének. A községi kommunista pártbizottság küldöttsége is sürgette édesapámat: "Esperes úr, ha nem vállalja el az elnökséget, estére mindnyájan lógni fogunk!" Csak ezek után lett a község római katolikus és református lelkészével együtt a bizottság elnöke, csendesítette le a szélsőséges indulatokat: "Főten egyetlen csepp vémek nem szabad folynia!" Szerepvállalása tekinthető politikai döntésnek is, őt mégis Jézusa iránti szeretete motiválta: emberek életét kell mentenie, a rendet fenntartania, hiszen Ura az életnek és a rendnek is az Istene!

A politika folyton változik, egyéni érdekek is mozgatják, a pártok szavazatszerzési manőverei is befolyásolják. Rövid időn belül változhat a kítűzött cél, s az egyes pártok ugyanazt a célt egymással ellenkező irányban akarják elérni. Az egyház Isten örök akarátán tájékozódik, s Jézus nagyon egyértelmű útját követi, s mert küldetése "széles e világra szól", nem teheti, hogy Isten szavát ne hirdesse. Nem célja a napi politikai kérdésekben való állásfoglalás, de ha a krisztusi szeretet parancsa alapján szociális vagy nemzeti sorskérdésekben megfogalmazott erkölcsi döntés "kihallatszik a templomokból", s tetten érhető a keresztyének életén, ezen ne haborodjanak fel, inkább gondolkodjanak el politikusaink! Biztos vagyok benne: őket is meg akarja szólítani a Mindenható!

Zászkaliczky Pál
ny. ev. lelkész

Kertész Eszter: Szél

A füvek először.

Azután a bokrok.

Utoljára a fák.

A zölddel letről fölfelé telik meg a világ.

Pünkösdre túlcserél:

rózsája kiserken.

S valahonnan a Szél – kívül és belül a kerten minden hajást elér.

Régóta készültem már közreadni ezt a [népszerű? romantikus? avagy egyszerűen csak szép?] történetet. Most, hogy aktuálissá vált ezen a pünkösden is, hát nem mulasztom el:

Victor Hugo (1802-1885) monumentális regényében külön címmel / felirattal látta el ezt a kis történetecskét: A püspök dolgozik.

Megdöbentő dolog történik itt a főhőssel, Jean Valjean-nal, s ellentmond minden várakozásnak az, amit a püspök vele tesz. Mert kimentí a rendőrök kezéből az őt kirablót, sőt búcsúzóul még meg is ajándékozza: súlyos ezüst gyertyatartót nyom kezébe, mondván: ezt itt felejtetted a múltkor...

Miért tesz ilyet? Hiszen Jean Valjean már régóta a rendőrség látókörében van.

Hugo itt is lendületet ad a regénynek. Növeli a feszültséget, hogy – nagy kalandok során át – Jean Valjean bizonyosságot tehessen [majd 1000 oldalon keresztül] lelkének nemességéről.

Álljunk meg egy pillanatra.

Akarjuk látni, hogy mi történik körülöttünk? Nem félünk szembesülni attól, hogy arról a másiktól esetleg kiderül, ő nem is az, ő sokkal különb? Akarjuk látni, hogy milyen bizonytalan lábakon áll az értékítéletünk?

[a szerk.]

Victor Hugo: A nyomorultak (Les misérables)

(részlet)

Jean Valjean hallgatózott. Semmi nesz. Belökte az ajtót.

A püspök békésen aludt.

Jean Valjean hirtelen homlokára húzta sapkáját, aztán, gyorsan elhaladva az ágy mellett, a püspökre rá se nézve, egyenest a szekrénynek tartott, amelyet meglátott az ágy fejénél; fölemelte a fáklyatartót, mint ha a zárát akarná vele kifeszíteni; de a kulcs benne volt a zárban. Kinyitotta a szekrénykét. Az első, ami szemébe ötlött, az ezüstneműt tartalmazó kosár volt. Kivette, aztán nagy léptekkel, óvakodás nélkül, a zajjal se törődve, áthaladt a szobán, az ajtónál termett, visszament a házikápolnába, kinyitotta az ablakot, megragadta botját, átvette magát a föld-

szinti ablakpárkányon, az ezüstneműt betette a hátizsákjába, a kosarat elhajította, keresztülszaladt a kerten, tigrisszökkenéssel átugrotta a kőfalat és futásnak eredt.

(XII A püspök dolgozik)

Másnap hajnalban Bienvenu méltóságos úr a kertjében sétált, amikor nagyon izgatottan kiszaladt hozzá Magloire-né.

– Püspök úr, püspök úr – kiabált –, nem tudja nagyságod, hol van az ezüstneműs kosár?

– De igen, tudom – mondta a püspök.

– Jézus neve legyen áldott! – folytatta az asszony. – Nem tudtam elképzelni, hová lehetett.

A püspök az egyik virággyből vette föl a kosarat. Most odaadta Magloire-nénak

– De hiszen üres! Hát az ezüstnemű?

– Vagy úgy! Maga az ezüstneműt keresi? Arról nem tudok.

– Szentséges Atyaisten! Ellopták! Az a tegnapi esti ember lopta el!

És ebben a szempillantásban, öregaszony létere meglepő fürgeséggel, a kápolnába futott, benézett az alkóvba és visszament a püspökhöz.

– Méltóságos úr, az ember eltűnt! Ellopta az ezüstöt!

Néhány perc múlva [a püspök] leült reggelizni ugyanahhoz az asztalhoz, amelynél előző este Jean Valjeannal vacsorázott. Reggelizés közben a húga egy szót sem szólt, Magloire-né pedig magában dohogott. Bienvenu úr jókedvűen megjegyezte, hogy még fakanálra és favillára sincs szükség, ha az ember egy darab kenyeret akar tejbe mártogatni.

A püspök és húga épp föl akart kelni az asztaltól, amikor kopogtatás hallatszott.

– Szabad! – mondta a püspök.

Kinyílt az ajtó. Különös és izgatott csoport jelent meg a küszöbön. Három férfi a gallérjánál tartott egy negyediket. Hárman csendőrök voltak. A negyedik Jean Valjean.

Egy csendőr őrmester, aki a csoport vezetőjének látszott, az ajtóból előrelépett, és katonás tisztelegéssel állt meg a püspök előtt.

– Méltóságos úr...

Jean Valjean, aki komoran és leverten állt, erre a szóra felkapta a fejét.

– Méltóságos úr! – mormogta. – Hát nem a plébános...

– Csönd! – szólt rá az egyik csendőr. – Ez itt a püspök úr önméltósága.

Eközben Bienvenu úr, oly élénken, ahogy magas korától kitelt, odalépett a csoporthoz.

– Á, ön az! – kiáltott fel, Jean Valjeanra tekintve. – Nagyon örülök, hogy látom. Igen ám, de én a gyertyatartókat is önnek adtam. Azok is ezüsből vannak, bizonyára megkaphat értük két-száz frankot. Miért nem vitte el a gyertyatartókat az evőeszközökkel együtt?

Jean Valjean, kerekre nyitotta a szemét, és ahogy a püspökre nézett, azt a kifejezést semmilyen emberi nyelv le nem írhatja.

– Így hát igaz, méltóságos úr – szólt a csendőr őrmester – amit ez az ember állít? Találkoztunk már vele. Úgy ment, mint aki eliszkol. Megállítottuk, kíváncsiak voltunk, mit visz. Ezeket az evőeszközöket...

– És azt mondta – vágott közbe mosolyogva a püspök –, hogy egy öreg pap bácsitól kapta, akinél éjszakára megszállt.

Értem már. És önök visszahozták? Tévedés volt.

– Eszerint útjára bocsáthatjuk? – kérdezte az őrmester.

– Természetesen – válaszolta a püspök.

A csendőrök elengedték Jean Valjeant, aki hátratátörödt.

– Igazán szabadon eresztenek? – kérdezte csaknem artikulálatlan hangon, mint aki álmában beszél.

– Igen, mehetsz az utadra, nem halod? – szólt rá az egyik csendőr.

– Barátom, mielőtt távozik, itt vannak a gyertyatartói. Fogja.

Jean Valjean minden porcikája remgett. Gépiesen, révetegen vette át a két gyertyatartót.

– Most pedig – szólt a püspök – menjen békességben... Hogy el ne felejtsem, barátom, ha megint meglátogat, fölösleges, hogy a kert felé kerüljön. Jöhet-mehet bármikor az utcai ajtón. Éjjel-nappal csak kilincsre van csukva.

Gyülekezeti kirándulás

Május 6-a, reggel fél hét. Helyszín a Tátra utca. A reggel hűvös, tekintetünk álmos. A gyülekezet néhány tagja beszáll az emeletes buszba. Indulunk a vasútállomás melletti parkolóhoz, hogy felvegyük a többieket. Szép lassan megtelek a busz, és a reggeli bágyadtságot felváltja az édes érzés: utazunk!

Ezzel vette kezdetét a gyülekezeti kirándulás, amely során egy kis ízelítőt kaphattunk Erdély csodálatos vidékeiből, egyedi hangulatából. A négy nap alatt rengeteg élményben volt részünk, amelyeket még egy hivatásos újságírónak is kihívás lenne egy cikkben összefoglalni.

Az első nap legemlékezetesebb helyszíne a zsoboki templom és az árvaház volt. Előbbi csodálatos faragott kazettás mennyezete mindenkit elbűvölt. A hozzá tartozó történet, mi szerint az asszonyok hímzett terítőiből befolyó összegből finanszíroztak minden egyes kazettát, sokak szemébe könnyecseppet csalt. Utóbbi sem okozott csalódást a látogató számára. Megtekinthettük a gyermekek kerámiából készült alkotásait, a díszterem falát díszítő festményeket (melyek a zsoboki alkotótáborban részt vevő művészek adományai) és megkóstolhattuk a zsoboki kürtőskalácsot is. Mi sem érkezünk üres kézzel. Az árvaház részére gyűjtött adományainkat nagy örömmel fogadták.

Másnap délelőtt érkezünk Kolozsvárra. A Házsongárdi Temetőben

Reményik Sándor, Szenci Molnár Albert és Kós Károly síremlékénél időztünk egy keveset, majd a főtéri Szent Mihály templomot néztük meg. Az aznapi program a tordai sóbánya megtekintésével folytatódott. (Klausztofóbiásoknak nagy kihívás!) A tordai hasadéknál tett kirándulás felülmúlta az eddigieket. Le sem tudom ími, milyen lenyűgöző volt az óriási, sík egyenes kőfalak közötti barangolás! Bár az idő nem kedvezett (a hátunk közepéig sárosak lettünk), kárpótolt minket a madárcsicsergés és a biblikus kép látványa: birkanyáj pásztorral a zöld domboldalon. Az éjszakát a Székelykő lábánál található Torockón töltöttük. Reggel csodálatosan szép napkelteben volt részünk. A hatalmas hegy csúcsa mögül előbukkanó napsugarak kellemes melege áradt ránk. Ezt még lehetett fokozni! Néhány fiatal (Zsuzsi, Laci, Attila és Gergő) még napkelte előtt felmászott a Székelykőre, és onnan élvezte a páratlan látványt. A torockói Népművészeti és Bányatörténeti Múzeumban pedig sok érdekes dolgot tudtunk meg a település múltjáról, a népviseleti és egyéb szokásokról.

Harmadik nap jutottunk el Dévára, ahol adományunkkal a dévai árvaház gyermekeinek kedveskedtünk. Részt

vettünk a gyerekekkel a reggeli szent misén, amit Bőjte Csaba tartott.

Az utolsó napon volt lehetőségünk egy kis vásárlásra Aradon. Itt megnéztük a vértanúk emlékoszlopát és a szoborcsoportot is. Igazán megható élmény volt, hogy kis csapatunk halkán elénekelt az emlékoszlopnál a Szózatot. Guruszádon pedig egy ortodox templomot tekintettünk meg. A kis templom különlegessége, hogy kőből készült; falát és mennyezetét szebbnél szebb freskók díszítik. Megemlíteném szállásadóink kedvességét, vendégszeretetét (nem fogyókúrázóknak való ételekkel kínáltak minket), és azt, hogy milyen szép, tiszta, választékos, szlengmentes magyar nyelvet beszélnek. A lelki táplálékról lelkészünk gondoskodott. Minden nap, tartalmas gondolatokkal teli áhítatba csomagolva vehettük magunkhoz Isten igéjét.

Azt, hogy mennyi élményt kellett feldolgoznunk, bizonyítja az is, hogy kellett hozzá pár nap, míg visszarázódtunk a munkás hétköznapokba. Aki csak teheti, látogasson el Erdélybe, hogy saját maga győződhessen meg a leírtakról, hiszen az írás csak az átélt élmények töredékét tudja visszaadni.

Hegy Kata

Heltai Gáspár
HATVANÖTÖDIK FABULA
A macskáról és rókaról

A róka úton járván, elére egy macskát. Annak köszönvén mondá: "El hova, el hova, jó húgom?" Felelé a macska: "Ez úton elő balagok." Mondá a róka: "Mi dolgos vagy? Micsoda tudománt és mesterséget tudsz?" Felelé a macska: "Nem tudok semmit, hanem valami szekést avagy hágást [ugordást] tudok." Mondá a róka: "Ó, nyavalyás húgom, bizony nem lész nyomos [meg nem élsz], ha egyebet nem tudsz. Elég kevés mesterség ez. Én kedig százat tudok, ugyan jelesek. Mindenikkel szabadon éléltethetném magamat, és mindenik olyan, hogy megszabadíthatnám magamat avval a veszedelemből." Mondá a macska: "Boldog vagy tehát, és jól vagyon dolgoz. Bezzeg nyomos lész te [hosszú életű léssz te]! De amott nemigen jó dolgot látok, jó róka uram." Mondá a róka: "Mit látsz, jó húgom?" Mondá a macska: "Egy lo-

vagot látok a hegyoldalon feljöni, és úgy tetszik, hogy két agár futos előtte. A fűben is látok valami fejeket, nem tudom, vizsla-é, paracskó-é [kopó-é] avagy micsoda." Mondá a róka: "Jaj, húgom, mely igen bolond vagy. Igen félékeny vagy, és abból tündöklök [káprázik] a szömed, és úgy tetszik tenéked, mintha agarokat és emberket látnál. Nincsen semmi. És ha szinte eljönének, mit tehetnének minékünk? Ne légy szorgalmatos [ne aggódjál]." Mondá a macska: "Valamint tetszik tenéked, azt nem tudom, de igen pozsog a hátam, úgy félek, mert jól tudom, hogy ezek közt egy sem barátom énnékem." Midőn egymással eképpen beszélének, megláták az agarok a macskát és a rókat, és hertelen kezdenék reájok futni. És megijedvén a róka, mondá a macskának: "Pokol hozá ide. Egy csöppet sem örülek az ő idejövéséért. No, jó húgom, fussunk el, mert idő!" Azonközbe elérközének az agarok, és a lovag igen kezde kürtelni.

Mondá a macska: "Micsoda szó ez? Mit akar a kintornálással?" Felelé a róka: "Vajki hitván, vizsla táncra kürtel! Bár szaladj, ha szaladhatsz." És a macska láta ottan egy magas fát, és arra nagy hamarsággal felhága. De az ebek elérni kezdek a rókat és az té s tova kezdé csavargani az ebek előtt. És kiáltani kezdé a macska: "Hé róka fráter, ho hó róka fráter, vedd elő a száz tudományokból vagy egyiket, mert szinte ideje! Ha elő nem vésszed, nyilván nem lész nyomos, mert igen messze még a cserje. Igen félek, hogy el nem érheted." És az agarok megkapták a rókat, és igen megszaggaták a bőrét, és végre megfojták. És mondá a macska a fáról: "Jaj, szegény róka! Mely igen keveset használtanak tenéked az nagy sok mesterségek, ó, szegény! Csak az egyetlenny fára való hágást megtanoltad volna, bizony többet használtál volna véle, hogynem mint a százzal."

A szentlélek nélkül távoli az Isten,
 Krisztus: a múlté,
 az Evangélium: holt betű,
 az Egyház: egyszerű szervezet,
 a tekintély: uralkodás,
 a misszió: propaganda,
 az istentisztelet: emlékek földézése,
 és a keresztény cselekvés: rabszolgamorál.

De a Szentlélekben a kozmosz: fölemelkedik, és
 nyögve szüli az Országot,
 a föltámadott Krisztus: itt van,
 az Evangélium: életerő,
 az Egyház: szentháromságos közösség,
 a tekintély: fölszabadító szolgálat,
 a misszió: pünkösd,
 a liturgia: emlék és elővételezés
 az emberi cselekvés: istenszolgálat.

Lattaquié Ignatiosz

Varró Dániel
 Nyúl tavaszi éneke

Mert, jaj, a nyár mint lepke röppen,
 és ősszel minden oly riadt,
 és télen sűrű, lassú ködben
 dideregnek a nyúlfiak.

Tavasz, te cuppanásnyi szikra,
 ha tappancsod sárba lép,
 vidorság száll a kis nyuszikra,
 s megédesül a sárgarép'.

Bajuszt pödörsz a napsugárból,
 S ugrálsz, mint gyöngye, lenge nyúl.
 Ó, jaj, tavasszal szép a zápor,
 és sokkal később alkonyul.

Sziasztok!

Kedves hittanosok! Mivel az idén az ószövetség könyvei voltak a fő témáink, íme néhány idézet a Zsoltárok könyvéből. Milyen szavak hiányoznak az igékből? Segítenek a képek, és az igehek.

Tekintetem aemelem:
Honnan jön segítségem? (Zsolt 121)

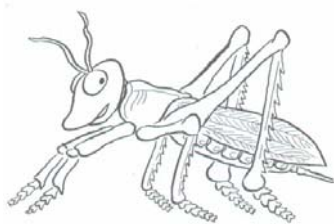
Oltalmam és
Istenem, akiben bízom! (Zsolt 91)

Áldom az Urat mindenkor,
állandóan őt dicséri (Zsolt 34)

Nézzétek csak az állatokat! Ők mindannyian szerepelnek a Bibliában. Gondold át, melyik történetben hallhattál róluk, és kösd össze őket a bibliai személyekkel!

Éva

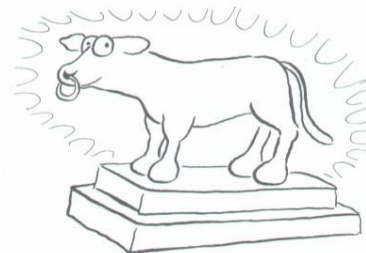

Noé

Mózes és Áron

Jónás

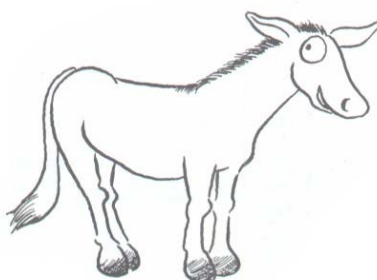

Dániel

Keresztelő János

Jézus

Alkalmaink

Alkalmom	Mikor?	Hol?
Istentisztelet	Vasárnap 10 ⁰⁰ kor	Jókai út 81.
Imaközösség	Vasárnap 9 ³⁰ kor	Jókai út 81.
Hittanóra	Péntek 16 ³⁰ kor	Tátra u. 13.
Hittanóra	Szombat 10 ⁰⁰ kor	Tátra u. 13.
Ifjúsági alkalom	Péntek vagy szombat 18 ⁰⁰ kor	Tátra u. 13.
Fiatal felnőttek beszélgető köre	Vasárnap 16 ⁰⁰ kor	Megbeszélés szerint
Bibliaóra	Szerda 17 ⁰⁰ -tól	Megbeszélés szerint

Nyári tábor ajánló

Hittantábor: Nagyveleg, július 10-16. (Kemény Ilona 06 20 824 7131)

Egyházmegyei ifjúsági csendeshét: Nagyveleg, július 31-augusztus 7. (Sassi Gergő 06 20 824 4500)

Sporttábor: Nagyveleg, augusztus 7-14. (Hüttner Regina regggy@gmx.de)

Fiatal felnőttek konferenciája: Balatonszárszó, szeptember 5-11. (Hanák Edina 06 20 824 7488)

Ha érdekelnek a táborok részletei, vagy esetleg más táborok is, keressétek az ifivezetőket, a lelkészt, vagy bárkit, aki hozzájuk irányít majd.

Istenhez hazatérték:

Hegedűs László János 68 éves nyugdíjas gépészmérnök
Siklósi Ernő 70 éves bányászati aknamélyítő nyugdíjasa

„Az Úr az én pásztorem nem szükkölködöm...” 23 zsoltár

LÁMPÁS – Tatabánya és Környéke Evangélikusságának Lapja

Megjelenik negyedévente

IV. évfolyam, 2. szám 2005. pünkösd után szabadon

Az újság előállításához adományokat elfogadunk

erre a címre: Tatabányai Evangélikus Egyházközség

OTP Bank: 11740009-20201533

Felelős kiadó: Tatabányai Evangélikus Alapítvány

Főszerkesztő: Cser Ákos

Lektorálta: Zászkaliczky Pál

Tördelőszerkesztő: Kemény Ilona

A 2. old. Grafikáját Simon András készítette

Szerkesztőség címe: Tatabányai Evangélikus Lelkészi Hivatal

2800 Tatabánya, Tátra u. 13. Telefon/fax: 34/316-201

Hivatali nyitva tartás:

hétfő, szerda, péntek 15⁰⁰ – 17⁰⁰

Cím: 2800 Tatabánya, Tátra u. 13.

Tel: 06/34 316-201

Zászkaliczky Pál (h.lelkész)

Telefon: 06 30 486 5020

Azon kedves testvéreink, akik betegségük, vagy egyéb okok miatt nem tudnak részt venni az istentiszteleteken, de szeretnének úrvacsorát venni, hívják bátran a fenti számok bármelyikét, és egyeztessenek időpontot a lelkéssel.

Helyesbítés: Sajnos előző számunkban (IV. évf., 1. szám 2005. böjt) Horvát János neve alatt szerepelt az **Amikor Isten sír** című cikk. Ezúton szeretnénk bocsánatot kérni kedves testvérünkötől **Riffer Zsuzsannától**, aki a cikk igazi írója.

[a szerkesztők]

LXXIX. Maxima. A víg és mulatozó emberről,

Mikoron mértéket tart, és modjával jár, nem vétek. Sőt egy lat tréfa, nem különben, mint a fűszerszám az étkeknek, nagy izt ad a beszédnek. Még a nagy emberek is röpitenek néha tréfákat, és víg beszéddel játszadoznak, mindazonáltal csendesen és szert tartván méltóságokra, nem az alacson beszédnek seprejéből adják fel a tréfát, hanem szín- s finom igék alatt sebes elméjeknek tisztán mulató forrásiból gazdálkodnak. Mások leginkább akkor veszik elő a tréfát, mikor haragszomra mutatnak a szivek, és a tüzes beszédek mosolgo ajakkal, lágy igékkel enyhítetik. Egy szóval a mulató elme csendes szünek jele, és csudaképpen kelleti magát.

Baltasar Gracián(1601-1658):
(ford. Faludi Ferenc)

[46] Ahol az Isten jelen vagyon segítségével, még a pókháló is erős fal. Ahol nincsen jelen, még a falnak erőssége is pókháló. Az Isten nélkül: fegyver, tábor, erőhatalom, mindazon árnyék semmiség, emberi gyarlóság. Te Istenbe bizakodjál.

Istenes gondolatok (1773)

Weboldalunk címe: <http://tatabanya.lutheran.hu>

A weboldal kapcsolatos írásokat, észrevételeket a

kkpityu@freemail.hu címre várjuk.

A Lámpás szerkesztősége várja az írásokat az alábbi címre:

banyaszlampas@freemail.hu